

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2145/2015
29.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца С.Б. из П., чији је пуномоћник З.Ј., адвокат из К., против туженог ДОО Т.п. и т. П., кога заступа Г.Б., адвокат из П., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2332/13 од 24.07.2014. године, у седници одржаној 29.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2332/13 од 24.07.2014. године и пресуда Основног суда у Параћину П1 33/12 од 23.05.2013. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 33/12 од 23.05.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду туженог од 28.12.2011. године као незаконито и обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2332/13 од 24.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима возача. Решењем туженог од 04.11.2011. године одређено је да тужилац неће бити укључен у процес рада у периоду од 07.11.2011. до 18.11.2011. године што износи 10 радних дана услед прекида рада до кога је дошло без кривице запосленог. О томе је тужилац обавештен 04.11.2011. године. Решењем туженог од 28.12.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду јер је својом кривицом учинио повреду радне обавезе изазивање свађе или туче на раду. На терет му је стављено да је 04.11.2011. године у 9,20 часова испред канцеларије шефа транспорта изазвао свађу и тучу на раду на тај начин што је шефа транспорта као свог непосредног руководиоца псовао, вређао, претио му и физички насрнуо на њега наслонивши га својим телом на зид и ударивши руком о зид изнад његове главе два пута, а истом приликом је помињао у увредљивом и погрдном контексту М.А., запосленог у СФС АД на пословима координатор консултант. Тужиоцу је 18.12.2011. године достављено упозорење о постојању разлога за отказ којим је упозорен на ову повреду и остављен му рок од пет дана да се на упозорење изјасни што је тужилац и учинио. У поступку пред нижестепеним судовима утврђено је да је до наведеног сукоба између тужиоца и његовог шефа дошло због тога што тужиоцу, по његовом исказу, није било јасно због чега управо он иде на плаћено одсуство, а не неко друго лице. Свађа са шефом трајала је око пет минута, након чега је дошла и полиција. Шеф тужиоца против њега није поднео кривичну пријаву.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је наведено понашање тужиоца прописано као повреда радне обавезе и то уговором о раду, Колективним уговором туженог те да су испуњени услови за доношење решења о отказу на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Како је у поступку утврђено да је тужилац ову повреду и извршио, а тужени приликом давања отказа поштовао процедуру давања отказа (доставио упозорење на изјашњење и решење донео у законском року) нижестепени судови су закључили да нема услова за поништај овако донетог решења и одбили тужбени захтев тужиоца.

Основано се у ревизији указује да је због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изостала и правилна примена материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда, понашање запосленог може се анализирати кроз повреду правила радне дисциплине (суд није везан правном квалификацијом већ чињеничним стањем).

Закон о раду не чини разлику између лаких и тешких повреда радне дисциплине. Али посредно се може закључити да те разлике уважава и оне се огледају у различитим последицама. Наиме, закон у члану 179. став 1. тачка 3. врши градацију понашања запосленог тако што се у сваком случају мора утврдити да ли је понашање запосленог било такво да не може наставити рад код послодавца. Из те одредбе произлази да није свака повреда радне дисциплине отказни разлог већ само оно понашање које се не може толерисати зато што је по разумној оцени неподношљиво. Та неподношљивост се процењује у сваком конкретном случају. Уколико на страни туженог постоје олакшавајуће околности и ако повреда радне дисциплине није такве природе да запосленом треба да престане радни однос, послодавац уместо отказа према запосленом може

применити друге мере (нпр. привремено удаљење са рада без накнаде зараде). Дакле, није свака повреда радне дисциплине отказни разлог. Повреда радне дисциплине мора бити таква да се не може толерисати зато што је по разумној оцени неподношљива.

У конкретном случају, изостало је утврђивање начина на који је дошло до повреде радне дисциплине. Ако се има у виду да је тужилац отишао код шефа са којим се и посвађао због донетог решења којим се шаље на плаћено одуство, десет дана пред пензију, било је неопходно имати у виду стање урачунљивости тужиоца (стреса, узнемирености итд).

У таквој ситуацији, по оцени ревизијског суда постојале би олакшавајуће околности на страни тужиоца. Поред тога, тужилац је у току поступка, а то чини и у ревизији, указивао да је решење о отказу резултат шикане послодавца према њему, што у поступку пред нижестепеним судовима није утврђивано.

Како од потпуно утврђеног чињеничног стања зависи правилна примена материјалног права, то су нижестепене пресуде укинуте. У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења и одлучити о тужбеном захтеву.

На основу члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**